

[Lange.]

I denne Ejendom i Vestjylland er altsaa udlaant 221 pCt. af det, man kalder for Panteværdien. Det synes i hvert Fald at vise, at for Vestjyllands Vedkommende passer Betegnelsen „Panteværdi“ ikke i den Betydning, man her har givet den. Hvis de Oplysninger, som findes i Betænkningens Bilag 7, er rigtige, skal tilsvarende Forhold gøre sig gældende for Tusinder af Landbrugere i Vestjylland.

Men man kan ogsaa læse andre Ting ud af disse Oplysninger fra Vestjylland, for saa vidt de er rigtige, og jeg har ikke set, at der har været rejst nogen Indvending imod dem. Man vil deraf kunne læse, at det foreliggende Lovforslag ikke vil kunne faa Betydning for andre Landbrugere i Vestjylland end de mere velstillede. Naar man ikke — og det er vel ikke Meningen med Lovforslaget — ønsker at afløse den sidste Del af Kreditforeningslaanet med et Laan fra Staten, saa vil overhovedet ikke en af disse Ejendomme, som man siger, der er Tusinder af i Vestjylland, kunne faa Plads inden for de 85 og 110 pCt. for de Laan, som Staten gennem dette Forslag tilbyder. Det vil kun blive de Folk, der har et i Forhold til alle de andre meget lille Kreditforeningslaan, som har Mulighed for at komme i Betragtning efter den Lov, der her er Tale om.

Den Ejendom, jeg nævnte først, har en Panteværdi paa 40 000 Kr. og Kreditforenings- og Henstandslaan paa i alt 58 000 Kr. samt en samlet Prioritetsgæld paa 76 000 Kr. Man kan af dette se det tredje, jeg vil fremdrage, nemlig hvilken Uret man gennem de Akkord- og Moratorielove, der er gennemført i de senere Aar, har gjort Kreditorerne, idet man gennem disse Love har paatvunget Kreditorerne Tab, som der ingen Rimelighed var i at paatvinge dem. For den nævnte Ejendoms Vedkommende er det saaledes, at Panteværdien er 40 000 Kr., men i Oplysningerne meddeles det, at Handelsværdien er 70 000 Kr. Det vil sige, at man gennem de Love, man har gennemført, har tvunget Kreditorer, der har haft 30 000 Kr. til gode ud over de 40 000 Kr. — 30 000 Kr., som der i Virkeligheden var fuld Sikkerhed for i Ejendommen — til enten at faa Beløbet indfrosset eller indgaa paa Akkord, hvorefter der kun vilde være blevet udbetalt en meget ringe Dividende. Dette illustrerer efter min Mening ogsaa, at den Fremgangsmaade, som vi altid har været imod, og som den store, store Del af det danske Landbrugs Udøvere er imod, og som gaar ud paa

gennem Akkord- og Moratorielovgivning at komme Landbruget til Hjælp, er forfejlet og har været uretfærdig og demoraliserende i sin Helhed.

Som jeg allerede har sagt, kan vi ikke medvirke til Gennemførelse af det første Afsnit af det foreliggende Lovforslag, men vi er villige til at gaa ind i en Forhandling — en Forhandling, som vi fra vor Side gerne saa førte til et Resultat — om den anden Del af Lovforslaget om Hjælp til Landbruget.

Det andet Lovforslag, der angaar Dækningen af Udgifterne ved det første Lovforslags Gennemførelse, er jo blevet omformet af Regeringspartierne i det andet høje Ting, og omformet saaledes, at jeg kan sige, at vi for § 1's Vedkommende er villige til at gaa ind i en Forhandling. Vi stiller os ikke principielt imod det, hvis man under Behandlingen her i Tinget skulde naa til et saadant Forslag om Gældsordningen, at vi kan stemme for det. Derimod kan vi ikke medvirke til Gennemførelsen af § 2, fordi den indeholder det efter vor Mening meget uheldige og meget farlige Princip at give Finansministeren Bemyndigelse til uden særlig Lov at foretage Forhøjelse af den direkte Personskat, hvis visse Indtægter svigter, eller hvis Udgifterne bliver større end beregnet — særlig det sidste vil jo meget ofte kunne indtræde.

Endelig skal jeg gøre nogle Bemærkninger om Lovforslaget om overordentlig Skat til Staten. Om dette kunde man vel sige, at det i og for sig ingen Interesse har, fordi de Udgifter, som man gennem Lovforslaget søger Dækning for, ikke har megen Udsigt til at fremkomme, da de Forslag, det drejer sig om, næppe vil blive vedtaget, maaske med Undtagelse af Forslaget om ekstraordinært Tilskud til Kommunerne. Med Hensyn til Udgifternes Afholdelse finder mit Parti det naturligt, at de afholdes paa samme Maade, som de er blevet afholdt i de tidligere Aar, og ikke ved en stor og ny Indkomstskat, der paa en saa drastisk Maade, som Tilfældet er her, fører til en betydelig Forhøjelse af Skattebyrden. Alligevel mener jeg, det har stor Interesse at se paa Lovforslaget som et Udtryk for, hvad vi kunde vente os, hvis Regeringen havde fri Bane for sine Skatteforslag her i Landstinget. Mit Partis Ordfører i det andet høje Ting, Hr. Ingeniør Korsgaard, har under Sagens Behandling der omtalt Resultatet af nogle Beregninger over, hvilken Skattebyrde der vilde komme til at hvile paa visse Indtægter,